

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

§. 3. De Ordine.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

detur, Catholicos non credere ea tantum esse de fide, quae in Scripturis clarè & disertè continentur, ut Sectarij, sed admittunt ad Regulam fidei præter Scripturam, quando obscura est, traditionem & definitionem Ecclesiae necessariò pertinere, uti probavimus supra part. 1. cap. 7. & 8.

§. I.

De Confirmatione.

Primo itaque Confirmationem verum esse Sacramentum ex Scriptura, cum primitivè Ecclesiae traditione conveniente probamus. Nam *Act. cap. 8.* narratur quod cum audissent Apostoli quòd Samaritani receperunt verbum Dei, & baptizati essent in nomine Domini Jesu: *Tunc imponebant manus super illos & accipiebant Spiritum sanctum.* Atqui illa impositio manuum post Baptisum erat signum sensibile vicus conferebatur Spiritus sanctificans. Ergo erat Sacramentum distinctum à Baptismo, quod Ecclesia ab initio Confirmationis Sacramentum appellare consuevit. Nihil enim aliud ad propriam Sacramenti rationem requiritur, quam ut sit signum sensibile, à Deo constitutum, ad conferendum gratiam sanctificantem, sine qua Spiritus sanctus accipi non potest. Quae institutio iterum *Act. 19. v. 6* declaratur, ubi narratur, quomodo Paulus postquam in nomine Jesu baptizavit, *imposuit illis manus, & venit super eos Spiritus sanctus;* cum aliis donis externis, quae illi erant annexa.

Hic autem Scripturae sensus ex traditione, & consensu primitivè Ecclesiae aperte colligitur. Nam *Clemens I. epist. 4.* primo saeculo ab initio Ecclesiae illius usum his verbis declarat. Omnibus festinandum est sine mora renasci Deo, & demum consignari ab Episcopo, septiformem Spiritus sancti gratiam percipere... quia aliter esse perfectus Christianus nequaquam potest... ut à B. Petro accepimus, & ceteri sancti Apostoli præcipiente Domino docuerunt. Quid quæso in rem hæc clariùs, quid antiquius? utpote ab ipso Petro, cæterisque Apostolis continuò per manus acceptum.

In tertio saeculo *Fabianus epist. 2.* Sancti Chrismatis confectio per singulos annos est agenda... quia novum Sacramentum est.

Melchides Papa, qui quarto post Christum saeculo Ecclesiam gubernavit *ad Episcopos Hispanie* sic scribit. Quæsitus utrum majus esset Sacramentum manus impositio Episcoporum, quam Baptismus? Scitote utrumque magnū esse Sacramentum: & sicut unum à Majoribus fit, id est, à summis Pontificibus, quod à minoribus perfici non potest, ita & majori veneratione venerandum & tenendum est.

S. Augustinus *lib. 2. contra Iulianum Petilianum c. 104.* In hoc, inquit, unguento Sacramentum Chrismatis vult interpretari, quod quidem in genere visibilibus signaculorum sacrosanctum est, sicut ipse Baptismus. Alios primitivè Ecclesiae testes prætereo plurimos: quia ex his manifestum est aut primævam Ecclesiam errasse, aut Ecclesiam Romanam Confirmationis Sacramentum ritè usurpare.

§. II.

De Extrema Unctione.

Sacramentum extremae Unctionis fundatur in Scripturis *Marc. 6.* Ubi de Apostolis dicitur. "Et ex-

R. P. Arsdæk. Tom. I.

cuntes prædicabant ut poenitentiam agerent, & daemona multa eiciebant, & ungebant oleo multos ægros, & sanabant. Materia autem, forma & effectus hujus Sacramenti distinctius declaratur *Jacob. 5.* *Infirmatur quis in vobis, inducat Presbyteros Ecclesiae, & orent super eum ungentes eum oleo in nomine Domini, & oratio fidei salvabit infirmum, & si in peccatis sit remittentur ei.*

Ex his argumentandum est ut supra: Signum sensibile ex institutione divina, à Presbyteris Ecclesiae, ægris conferendum, quo causatur gratia remissiva peccatorum, necessariò est verum Sacramentum; nam ut ipse Baptismus sit verum Sacramentum, nihil aliud requiritur. Atqui extrema Unctio est tale signum, uti patet ex Scripturis jam allegatis. Ergo Extrema Unctio est verum Sacramentum.

Accedit usus & declaratio primitivè Ecclesiae, quæ non potest à vero Scripturae sensu discrepare, aliàs aut ipsa, aut Scriptura falsitatis arguenda esset.

S. Augustinus *lib. 2. de Vitis. infir. cap. 4.* Olei sacra delibatio intelligitur Spiritus Sancti typicalis unctio. *Ex tract. de relict. Carb. conv.* Quories aliqua infirmitas occurrerit alicui... oleum benedictum fideliter ab Ecclesia petat, unde corpus suum ungetur, & secundum Apostolum oratio fidei salvabit infirmum, & alleviabit eum Dominus, non solum Corporis, sed & animæ sanitatem accipiet. Ubi vides S. Augustinum hanc Jacobi Apostoli Scripturam, cum Ecclesia Romana, de extremae Unctionis Sacramento admittere, & explicare.

Denique universæ Ecclesiae primitivæ ea de re proximè & consensum discere ex *Concilio Nicano I. can. 69.* Transacto, inquit, anno debet Sacerdos benedicere aquam & oleum, non sicut fit in Baptismo, neque sicut benedicuntur Chrismata, sed sicut Oleum infirmorum.

Ex his dilemmate sæpius formato, facile ostendes circa hoc Sacramentum vel primitivam Ecclesiam, vel modernos Sectarios errare.

§. III.

De Ordine.

Sacramentum Ordinis quo Ministri in Ecclesia ad functiones sacras assumuntur & consecrantur, patet ex scripturis *1. ad Timoth. 4.* Noli, inquit, negligere gratiam quæ data est tibi per Prophetiam, cum impositione manuum Presbyteri.

Cum enim ad exercenda ministeria divina opus sit aliqua Dei vocatione, ut declarat Apostolus ad *Heb. 5.* *Omnis Pontifex ex hominibus assumptus est, non enim quisquam sibi assumit honorem sed qui vocatur à Deo:* hinc necesse est signo aliquo sensibili à Deo instituto hanc vocationem innoscere, quod exprimit Apostolus per impositionem manus, quæ confertur gratia, & potestas sacra ministeria exercendi, nec amplius ad veram Sacramenti rationem requiritur.

Et quidem primo post Christum saeculo Clemens Romanus *lib. 3. constit. Apost. cap. 27.* Ordinem Ecclesiasticum per gradus distinguit in Episcopos, Sacerdotes, Diaconos, Lectores, Cantores, Lectores, subdens, Hic est Ecclesiasticus Ordo & Contentus.

S. Cyprianus saeculo tertio docet, Ordinem esse Sacramentum quod iterari non potest, æquè ac Baptisma, in libro de Cardinal. Christi operibus *cap. de lotione pedum,* sic scribit; docemur quæ sit Baptismi & alio-

Arsdæk

Theologia

& aliorum Sacramentorum stabilitas ; nam Baptifmum repeti Ecclefiafticæ prohibent regulæ... & nemo facros Ordines femel datos iterum renovat.

S. Auguftinus *contra Epifto. Parmeniani c. 13.* Oſtendens ab Epifcopis hæreticis ordinatos, non eſſe iterum in Eccleſia Chriſti ordinandos, Ordinem eſſe Sacramentum non minus quàm Baptifmum aperte declarat. Si (inquit) nos malè facimus, ipſi explicant quomodo & Sacramentum Baptifmi non poſſit amitti, & Sacramentum Ordinati poſſit amitti... ſi enim utrumque Sacramentum eſt, quod nemo dubitat, cur illud non amittitur, & illud amittitur? neutri Sacramento injuria facienda eſt. Et iterum lib. 1. de *Baptifmo contra Danatiſtas cap. 1.* Sacramentum Baptifmi eſt, quod habet qui baptizatur, Sacramentum dandi Baptifmi eſt, quod habet qui ordinatur. En quoties Ordo in ratione Sacramenti Baptifmo æquiparatur ab indubitato teſte, & Doctore iſtius primævi temporis, quod ab ipſis Sæctariis inter aurea Eccleſiæ ſæcula candido lapillo notatur.

Sed in hoc ſaltem cum Eccleſia Romana conveniunt Anglicanæ Eccleſiæ proteſtantes, quod admittant in vera Chriſti Eccleſia neceſſarios eſſe Epifcopos, & Miniſtros, qui ab ipſa Ordinem ſuum, & juridiſtionem accipiunt, quamvis negent eſſe Sacramentum. Nam abſque ordine non magis eorum Epifcopis & Miniſtris quam cuiſvis de plebe propria eſſet potestas baptizandi, conſiſcendi Euchariftiam, aut exerecendi alia Eccleſiæ miniſteria.

Verùm hinc ſumma emergit difficultas, quo modo Eccleſia Anglicana, poſtquam à Romana defecit, poſſit offendere ſe habere veros Epifcopos, & conſequenter veros Miniſtros, qui per legitimam ordinationem poteſtatem ſuam à Chriſto participant. Nam ſine legitima ordinatione non poteſt eſſe verus Epifcopatus, ſine vero Epifcopatu non poteſt eſſe verus Clerus, ſine vero Clero nequit ſubſiſtere vera Chriſti Eccleſia.

Porò in Anglia ultimum, qui Epifcopalem Ordinem ſuſcepit, fuiſſe Polum Archiepiſcopum Cantuarienſem aperte oſtendit Stapletonus, Hardingus, Briſto, Reynold, aliqui Catholici Doctores, qui circa ea tempora ſcripſerunt, & ad reſpondendum huic difficultati adverſarios fruſtrà provocarunt. Et hinc ſolidè demonſtrant neque Parkerum, qui poſt Polum Archiepiſcopi Cantuarienſis nomen in hæreſi primus uſurpavit, neque ullum ex cæteris Angliæ Prelatis ab ullis unquam Epifcopis fuiſſe ordinatos. Adverſarii autem de hac re toties poſtulati ut per tabulas, aut teſtes declarant à quibus Epifcopis, quando, quo loco fuerint conſecrati, nunquam ſpatio quinquaginta annorum potuerunt legitimæ ordinationis argumentum, aut teſtimonium proferre. Quod anglicè ſuſus deduxit Archiep. Dubl. Talbotus tract. edito anno 1659.

Quæſtiones alia de ſingulis Sacramentis, & de praxi Hæreticos Eccleſiæ reconciliandi, traduntur infra in Reſolutionibus Theologicis Parr. III. in fine, &c.

§. IV.

De Cœlibatu Clericorum, & votis Monaſticis.

Negant horum temporum Hæretici paſſim omnes, Clericos, ſive ſacros Eccleſiæ Miniſtros, ad Cœlibatum ſive carentiam uxorum ullo jure teneri.

Contrarium tam in doctrina, quàm in praxi docet Eccleſia Romana.

Probatur primò, Quia Cœlibatus Clericis jam inde à tempore Apoſtolorum conſtitutus eſt, & in primitiva Eccleſia confirmatus & obſervatus. Patet id 1. ex Apoſtolo ad Titum cap. 1. v. 7. *Oportet Epifcopum ſine crimine eſſe ſicut Dei diſpenſatorem, hoſpitalem, benignum, ſobrium, juſtum, ſanctum, continentem &c.* ubi præſcribitur Continentia illa quæ conſiſtit in abſtinentia ab uxoribus uti diſertè interpretatur D. Hieronymus in hunc locum & Patres alii primitivæ Eccleſiæ in eundem ſenſum infra citandi. Idem deducit S. Hieronymus ex Apoſtolo 1. ad Corinth. cap. 5. verſ. 7. *Nolite fraudare invicem niſi forte ex conſenſu ad tempus, ut vacetis orationi.* Sic enim loquitur ad cap. 1. Epiftole ad Titum: *Si laicus imperatur ut propter orationem abſtineat: ſe ab uxorum conſortio, quid de Epifcopo ſentendum eſt qui quotidie pro ſuis populique peccatis illibatus Deo oblaturus eſt victimas.* Et lib. 1. contra Jovinianum poſt medium: *Si laicus, & quicumque fidelis orare non poteſt niſi careat officio conjugali: Sacerdoti, cui ſemper pro populo offerenda ſunt Sacrificia, ſemper orandum eſt. Si ſemper orandum eſt, ergo ſemper cavendum matrimonio.* Hæc autem (quæ præmiſi) non conſilium (ut adverſarii volunt) ſed præceptum denunciare, aperte convincitur ex Decretis ipſius primitivæ Eccleſiæ, quæ hic ſubjicio.

Probatur igitur ſecundò, ex ipſo Concilio Apoſtolorum Canone 27. Innupti autem qui ad Clerum provecti ſunt præcipimus, ut ſi voluerint uxores accipiant, ſed Lectores, Cantoresque tantummodo. Ubi clarè id conceditur tantummodo Lectoribus & Cantoribus & iis qui Minores ordines ſuſceperunt: excipiuntur autem diſertè, qui ſunt in Majoribus ordinibus conſtituti ſic ut illis uxores accipere non liceat. De hoc Apoſtolorum Decreto conformiter loquuntur primi Patres Concilii Carthaginenſis II. circa annum Chriſti 396. can. 2. ubi hanc cœlibatus legem confirmantes rationem hanc addunt: *Ut quod Apoſtoli docuerunt, & ipſa ſervavit antiquitas, nos quoque cuſtodiamus.*

Hanc porò legem ſemper agnoviſſe & ſervaviſſe Eccleſiam primitivam, patet ex Concilio Eliberitano, quod habitum eſt anno circiter Chriſti 313. ubi ſic declarat Canone 33. *Placuit in totum prohibere Epifcopis, Preſbyteris, Diaconis ac Subdiaconis poſitis in miniſterio, abſtinere ſe à Conjugibus ſuis, & non generare filios. Quod quicumque fecerit ab honore Clericatus exterminetur.*

Idem eodem ſæculo declarat Siricius Pontifex in Epiftole ad Himerium Taraconenſem Epifcopum cap. 7. *Plurimos Sacerdotes &c.* Et Innocentius I. circa annum Chriſti 400. in Epiftole ad Exuperium cap. 1. *Propoſuiſti &c.* Extant prædicta in Conciliorum Tomo I.

Idem reperies confirmatum in Conc. Agathenſi Tomo II. Concil. anno Chriſti 506. can. 9. *placuit etiam &c.* Et in Conc. Aurelianenſi III. anno Chriſti 537. can. 7. *Clerici verò &c.* Ac ruruſus in Conc. Aurelianenſi IV. anno Chriſti 547. can. 17. *ut Sacerdotes &c.* Et in pluribus deinceps. Hæc ſunt Teſtimonia & decreta primitivæ Eccleſiæ cujus doctrinam Adverſarii ſe admittere profitentur: quantum verò in hoc puncto ab ea recedant nemo non videt, niſi illi quos Venus & Cupido excæcavit.

Pergunt